Carly's Song

On Iulie 02, 2017

Singura cale de a accede la acea plăcere a împlinirii pe care doar realizările cu adevărat importante o pot oferi este să te eliberezi de limitele care te țin prizonierul propriei anxietăți.

Făceam slalom printre stări, printre remușcările clipei pe care realul mi le arunca sub forma bătăilor răsunătoare și accelerate ale inimii, dereglări de ritm, palpitații, precum ascultarea necontrolată a unei muzici neselectate, interpretate ca o notă de subsol într-un experiment psihologic timpuriu.

Plină de întrebări, de incertitudini, mă aflam sub presiunea unui fenomen misterios și complex, aruncată într-un abis care parcă retrasa coordonatele unei creații ce deschidea drumurile artei între ideea de voaierism asociat pasiunii pentru lectură, foarte dark, însă nevinovat, și un voaierism scuturat de încărcătura plăcerilor senzuale.

Nu era de ajuns riscul pe care și-l asuma farmecul subtil al acestui tip de literatură autoficțională, atentă la nuanța unei tăceri adânci, acuzatoare, dar perverse și incitante, care adesea anesteziază rușinea unui păcat în imensitatea nopții.

Mai trebuia să posed și instrumentele necesare pentru a mă putea descurca în universul ce mi se propunea drept o vrajă pe care nu o înțelegeam, dar pe care o acceptam ca pe una din mărețele forme ale vieții și transformării personale. Pentru că însemna o aventură totală și tainică, din care numai un artist ar fi putut extrage esența unei idei arhetipale, a unei ființe separate de ceilalți.

Leadership: Iei în considerare acea stare contrară unei firi statornice, prin definirea expresă a noțiunii de „împrejurare” pe care se întemeiază contestarea valorilor care te recomandă ca artist?

Rareori se poate vorbi despre un roman stilistic inspirat din împăcarea antagonismelor dintre privat și public, dintre încălcarea intimității, codul secret al perversității și ecoul inconștientului fericit, în paradigma modernistă ca fiind unul reușit. Mai ales dacă el nu își asumă o apropiere specială între două lumi diferite.

Îmi era de ajuns să mă privesc în oglindă ca să mă regăsesc într-o lucrare artistică întemeiată de născocirea unei minți aflate sub inspirație faustiană, prin zămislirea unui ritm al polarității între iubire și contrariul ei, între pasiunea unificatoare și dorințele multiple, între mistic și rațional, între Cervantes și Nabokov, între care existau un continuum de posibilități. *Carly don't be sad, Life is crazy, Life is mad, Don't be afraid.*

Fiind dăruită întru totul senzualității înlănțuirilor de cuvinte, fără de care genul autoficțional nu poate fi înțeles pe deplin, mă testam într-un experiment incognito al gândului obscen născut din aburii suspinelor pentru o fericire eternă. Un ultim acord al fanteziilor și viselor adolescenței. Pentru a evidenția regulile stranii are teoriei mele despre rolul miraculosului în efemerul de lângă mine și încărcându-l cu semnificații dincolo de limitele unilateralității.

Urlau în cuvintele mele nu doar savoarea unei obscenități bine plasate într-un context pasional, combinată cu o copleșitoare spaimă, ci și necunoscutul noii ipostaze de victimă care-mi măsura capacitatea de a urma orbește ceva atât de efemer ca senzația de euforie.

Nici Dumnezeu n-ar fi putut curprinde nemărginirea clipei plină de erotismul ce se agita în sufletul meu.

Leadership: Poți să te plasezi într-un context al posibilității de a te accepta pe de-a întregul, fără să-ți resimți propria condiție sub semnul unei alterități vinovate?

Şi datorită acestui farmec efemer mă simțeam urmărită din toate unghiurile unei situații, pozitive, negative, complexe, simple, privită din spatele unei oglinzi mișcătoare, reflectând doar presentimente, în noaptea unui joc palpitant care cerea un preludiu al ieșirii din timpul uman și o seducție a unui corespondent în planul simțurilor, pe fondul unei temperaturi aparte.

O curiozitate preschimbată într-o estetică a revelației. Căci mă simțeam sechestrată într-o proiecție a imaginarului artistic, mai presus de ceea ce consideram anterior o schimbare într-un colț de suflet, în care un ochi magic mă privea necontenit din toate direcțiile posibile. Eyes Wide Shut în ideea de voaierism al unui self-portrait care cere să fie citit în relație cu originalul.

Întotdeauna un portret creat în urma unei provocări neașteptate și a unei dorințe perverse, nespuse decât pe-ascuns, la miez de noapte, puse pe seama unui acces de nebunie doar ca să treci dincolo de acel sentiment de vulnerabilitate simțit inconștient, s-ar putea exprima foarte bine printr-un salt în necunoscutul unei suprarealități ipotetice.

Autenticitatea care îmbrățișează dezvoltarea personală, și mai apoi leadershipul, se stabilește în funcție de semnificația pe care o acorzi valorilor tale într-un test al limitelor și al revoltei care se pun în calea realizării de sine.

Valorile în care crezi sunt date de provocările care te îndeamnă la creație, de capacitatea de a fi conștient de sentimentele, senzațiile tale și de a le exprima în relație cu exteriorul?

Născocirea unei noi expresii artistice este una din virtuțile mele de căpătâi. Grandoarea obscenității debordante și umilința unui păcat pe care nu-l poate dezlega nici pocăința, se contopesc sub luna roșie a unei disperări care încearcă să-și esențializeze motivele ascunse în concordanță cu lucrarea artistului izolat ce își resimte propria condiție sub semnul unei alterități vinovate.

Carly don't be sad. That's your destiny. The only chance. Take it, take it in your hands. Abia acum remarc ce splendid se îmbină lenjeria intimă a literaturii cu tensiunea perversă a momentului înălțător de inspirație. Simt că cineva mă atinge, îmi cuprinde șoldurile într-o intensă încărcătură emoțională, mă incită și mă consumă. Ceva aproape ireal transcende acele trăiri egoiste și poate un pic materialiste de la vârste mai înaintate.

Singura cale de a accede la acea plăcere a împlinirii pe care doar realizările cu adevărat importante o pot oferi este de a te elibera de limitele care te țin prizonierul propriei anxietăți (sau marginalități). Scriitorii și artiștii cei mai buni au înțeles foarte bine acest lucru.

Marea împlinire a unui om care experimentează formele de abordare artistică, fie că este vorba despre o abordare imaginativă particulară pentru lucrul vizual, fie că este vorba despre o anume evoluție opțională a limbajului poetic, este de a a câștiga o nouă înțelegere despre sine și despre misiunea artistului în mijlocul lumii.

Carly's Song este o mărturisire a păcatului de care suferă artiștii cei mai buni, semn că au și

ei sensibilitățile lor, ce se poate formula în felul următor: „Dacă ești deschis către noi experiențe de viață și noi posibilități de creație, nu ai limite în a-ți elibera dorințele ascunse”.

* Notă: Enigma - Carly's Song

Source: https://neculaifantanaru.com/carlys-song.html